

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἔΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 10 Αὐγούστου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 32

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

II ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ

Μέχρι τοῦ τελευταίου τούτου σταθμοῦ εἶχον διανύσει διακόσια χιλιόμετρα, τὸ ἥμισυ πεζῇ, καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ διὰ τοῦ ῥινο Γιοχαούζεν. Ἐχρειάζοντο ἄρα γε ἄλλο τόσον διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν Οὐμπάγκην; . . . Ὁχι, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ὁδηγοῦ· τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ταξιδίου θὰ ἐγίνετο ταχέως, ἤρκει νὰ μὴ συνήντα κανέν ἐμπόδιον ἢ σχεδία.

Ἐπεβιάσθησαν τὴν αὐγὴν ἐνωρίς, μαζί μὲ τὸν μικρὸν παρίσαντον ἐπιβάτην, τὸν ὁποῖον ὁ Λάγκας δὲν ἐννοοῦσε νὰ χωρισθῇ. Καὶ ἄφ' οὗ τον μετέφερε ὑπὸ τὴν στέγην τῶν φύλλων, ἡθελῆσε νὰ μείνῃ πλησίον του, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἤνοιγε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὅτι ἦτο μέλος τῆς οἰκογενείας τῶν ἀφρικανικῶν τετραχέιρων, — σκιμπαζήδων, οὐραγοτάγγων, γορίλλων, μανδρίλλων, βαβουίνων καὶ ἄλλων, — ὁ Μόξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ δὲν ἀμφέβαλλον ποσῶς. Δὲν ἐσυλλογίσθησαν οὔτε καν νὰ το ἐξετάσουν ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ το παρατηρήσουν προσεκτικώτερα. Δὲν τοὺς ἐνδιέφερε κατ' οὐδένα τρόπον. Ὁ Λάγκας το ἔσωσε τὴν προτεραίαν καὶ ἤθελε νὰ το κρατήσῃ, ὅπως κρατεῖ κανεὶς ἓνα σκυλάκι ἀπὸ εὐσπλαγγνίαν· ἔστω! Θὰ εἶχεν ἓνα σύντροφον, καὶ ἂν ἔχι ἄλλο, τοῦτο ἐμαρτύρει περὶ τῆς καλῆς του καρδίας. Ὅπως δὴποτε, ἄφ' οὗ οἱ δύο φίλοι εἶχον ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὸν μικρὸν ἰθαγενῆ. ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ αναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του ἓνα μικρὸν πίθηκον. Ἀλλ' ὡς τε, ὁ τελευταῖος αὐτός, μό-

λις θὰ εὕρισκε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, θὰ ἔφευγεν εἰς τὰ δάση καὶ θὰ ἐγκατέλειπε τὸν σωτήρᾶ του, μὲ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐκείνην, τῆς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὸ μονοπώλιον.

Τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι ἂν ὁ Λάγκας ἔλεγε εἰς τὸν Τζὼν Κόρτ, εἰς τὸν Μάξ Οὐμπέρ καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν Κάμην: «Αὐτὸς ὁ πίθηκος ἐμίλει! ἐπρόφερε τρεῖς τέσσαρες φορές τὴν λέξιν ν γ κ ό ρ α! » ἴσως θάφυννίζετο ἡ προσοχὴ των καὶ ἡ περιέργειά των. Ἰσως θὰ ἐξήταζον προσεκτικώτερα τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ζῷον. . .

ἴσως θὰνεκάλυπτον ὅτι ἀνήκεν εἰς εἶδος ἄγνωστον μέχρι τοῦδε . . . τοῦ τῶν λαλούντων τετραχέιρων!

Ἀλλ' ὁ Λάγκας ἐσιώπησε, φοβηθεὶς μήπως εἶχε παρακούσῃ, μήπως εἶχεν ἀπατηθῇ. Ἐλογάριαζε νὰ προσέχῃ τὸν προστατευόμενόν του, καὶ ἂν ἡ λέξις ν γ κ ό ρ α ἦ διαδήποτε ἄλλη ἐξηρχετο ἀπὸ τὸ στόμα του, νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν φίλον του Τζὼν καὶ τὸν φίλον του Μάξ.

Καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ κυριώτερος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἔμενεν εἰς τὴν σκιάδα, ὅπου προσεπάθει νὰ δώσῃ ὀλίγην τροφήν

εἰς τὸν προστατευόμενόν του, ὁ ὁποῖος πιθανὸν νὰ εἶχεν ἐξασθενήσῃ ἐνεκα μακρᾶς ἀσιτίας. Ἀλλὰ δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ τον σιτίσῃ, διότι οἱ πίθηκοι εἶνε καρποφάγοι, ὁ δὲ Λάγκας δὲν εἶχεν οὔτε ἓνα καρπὸν νὰ τῷ προσφέρῃ, τίποτε ἄλλο παρὰ κρέας ἀντιλόπης, τὸ ὁποῖον ἦτο ὅλως ἀκατάλληλον. Ἀλλως τε πυρετὸς ἀρκετὰ ἰσχυρὸς δὲν θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ φάγῃ, καὶ ἔμενε βυθισμένος εἰς λήθαργον.

— Τί κάμνει λοιπὸν ὁ πίθηκός σου; ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὸν Λάγκαν, ὅταν οὗτος, μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς σκιάδας.

— Ὁλὼ κοιμᾶται, φίλε μου Μάξ.

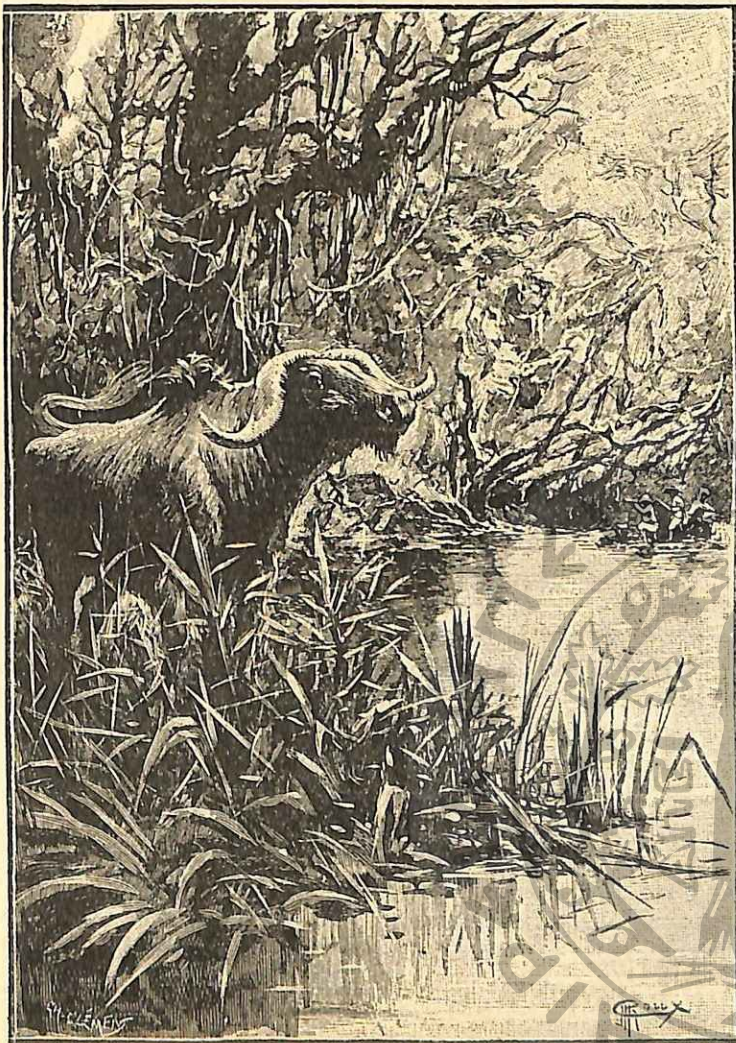
— Καὶ ἐπιμένεις νὰ τον κρατήσῃς; . .

— Ναί . . . ἂν μού το συγχωρήτε. . .

— Νὰ τον κρατήσῃς, Λάγκα; ἀλλὰ νὰ προσέχῃς μὴ σου βγάλῃ τὰ μάτια.

— ὦ, φίλε μου Μάξ!

— Δὲν πρέπει νὰ ξε-

Ἦνε βούβαλος. . . εἶπε. (Σελ. 250, στήλ. γ'.)

θαρρεύεται κανείς. . . αυτά τα ζώα είναι κακά σαν τες γάτες! . .

— "Οχι, όχι. . . αυτό είναι πολύ μικρό. . . και έχει ένα προσώπακι τόσο ήμερο! . .

— "Αλήθεια, άφ' ου θά τον κάμης σύντροφό σου, κύτταξε να του εύρης ένα όνομα. . .

— "Όνομα. . . τί όνομα;

— Βγάλε τον Τζόκο! . . "Όλοι οι πίθηκοι λέγονται Τζόκοι!

Είπε πολύ πιθανόν, ότι αυτό το όνομα δεν ήρесе εις τόν Λάγκαν. Δεν άπεκρίθη τίποτε και επανήλθε πλησίον του προστατευόμενου του.

"Όλον εκείνο το άπόγευμα, ο πλοῦς εξηκολούθησεν αίσίως. Δεν υπέφεραν πολύ από ζέστην. Το στρώμα των νεφών ήτο άρκετά πυκνόν, ώστε ο ήλιος δεν ήμπορούσε να το διαπεράσῃ. Τούτο ήτο άρκετά ευχάριστον, διότι το ρίον Γιοχάουζεν έρρεε κάποτε διά μέσου μεγάλων εξαίθρων. Άδύνατον να εύρουν καταφύγιον εις τας όχθας εκείνας, όπου τα δένδρα ήσαν σπάνια. Το έδαφος έγινετο πάλιν βαλτώδες. Έπρεπε να παρεκκλίνουν ήμισυ χιλιόμετρον δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ διά να φθάσουν εις τήν πλησιεστέραν συστάδα δένδρων. Έφοδούντο εύλόγως μήπως ήθελεν επαναληφθῇ ἡ βροχή με τήν συνήθη της όρμην, άλλ' ο ούρανός περιωρίσθη εις άπειλάς.

Έν τούτοις, αν και τα υδρόβια πτηνά έπετούσαν άγελήδον άνωθεν των βάλτων, μυρηκαστικά δεν εφάνιντο σχεδόν καθόλου. Κατά το πρώτον ήμισυ της ήμέρας εκείνης δεν εφάνη ούτε έν, — πράγμα το όποιον άπεγοήτευσ πολλοί τον Μάξ Ουμπέρ. Καθήμενος παρά τήν πρόραν της σχεδίας, με τήν καραμβίνα εις το πλευρόν, ως κυνηγός ένεδρεύων, ήρέυνα διά του βλέμματός τήν όχθην, προς τήν όποιαν επλησίαζεν ο Κάμης, ακολουθών τας ιδιοτροπίας του ρεύματος.

Το γεῦμα, ήναγκάσθησαν να κερσθούν εις τα υδρόβια πτηνά, τα όποια είχαν φανεύση και μαγειρεύση. Βεβαίως δεν είχε παράδοξον, αν οι άνθρωποι αυτοί, οι άποτελέσαντες μέρος του κερθανίου του πορτογάλου Ουρδαξ, ήρχισαν να βαρύνωνται τήν καθημερινήν των τροφήν. Τίποτε άλλο, παρά κρέας ψητόν ἢ βραστόν, τίποτε άλλο, παρά νερόν καθυρόν, ούτε καρποί, ούτε άρτος, ούτε άλας. Ψάρια κάποτε, και αυτά τόσο άτελέως μαγειρευμένα! Δεν έβλεπαν τήν ωραν, πότε να φθάσουν εις τα πρώτα ιδρύματα του Ουμπάγκη, όπου όλα αυτά αι στερήσεις ταχέως θα ελθμονοῦντο, χάρις εις τήν γενναίαν φιλοξενίαν των ιεραποστόλων.

Τήν ήμέραν εκείνην, ο Κάμης εις μάτην ανεζήτησε μέρος κατάλληλον προς στάθμευσιν. Αί όχθαι, κεκαλυμμένα υπό γιγαντιαίων καλάρων, εφάνιντο άπρόβιοι. Είς τας βάσεις των, πανταχοῦ

σχεδόν διαθρεχομένας, θα ήτο δύσκολον να κατορθωθῇ αποβίβασις. Το ταξείδιον όμως εκέρδιζεν εκ τούτου, διότι ἡ σχεδία δεν είχε διακώψη τήν πορείαν της. Έπλευσαν οὕτω μέχρι της πέμπτης ώρας. Από καιρού εις καιρόν, ο Τζών Κόρτ και ο Μάξ Ουμπέρ συνωμύλουν περι των περιστατικών του ταξιδίου. Άνελογίζοντο τα διάφορα επεισόδια άφ' ἧς ήμέρας ανεχώρησαν από τήν Διμπρεβίλλην, τα σπουδαία και γόνιμα κυνήγια ελεφάντων εις τήν χώραν του Άνω Ουμπάγκη, τους κινδύνους των έχδρομῶν εκείνων, εκ των όποιων είχαν εξέλθῃ σωί και άδλαβεῖς, έπειτα τήν επιστροφήν, ἡ όποία έγινεν αίσίως μέχρι του γηλόφου των ταμαρινοδένδρων, τα κινούμενα φωτα, τήν εμφάνισιν της φοβεράς αγέλης των παχυδέρμων, τήν επίθεσιν κατά του κερθανίου, τήν φυγήν των άχθοφόρων, τον τραγικόν θάνατον του Ουρδαξ, τήν καταδίωξιν υπό των ελεφάντων, τους όποιους έσταμάτησαν τα πρώτα δένδρα του Μεγάλου Δάσους. . .

— Θλιβερόν τέλος έχδρομής τόσον εύτυχός εως τότε! είπεν ο Τζών Κόρτ. Και ποῖος εἰδεύρει μήπως δεν μας περιμένει τίποτε παρόμοιον! . .

— Εἶνε δυνατόν, άλλ' όχι και πιθανόν, αγαπητέ μου Τζών, απεκρίθη ο Μάξ Ουμπέρ.

— Τφόντι, ἴσως εἶμαι υπερβολικός. . .

— Βεβαίως, διότι το δάσος αυτό δεν έχει περισσότερα μυστήρια από τα μεγάλα δάση σας του Φάρ-Ουέστ. . . Έδω δεν έχομεν να ροδηώμεν ούτε μίαν επίθεσιν Έρουροδέρμων! . . Έδω, ούτε νομάδες υπάρχουν, ούτε μόνιμοι, ούτε Χιλοῦοι, ούτε Δένκας, ούτε Μουμπουτου, οι άγριοι εκείνοι νομάδες, οι όποιοι διασχίζουν τας βορειοανατολικάς χώρας κρίζοντες: κρέας! κρέας! ως τέλειοι άνθρωπογάροι που είναι και που ήσαν άνεκαθεν! . . "Οχι, και το ποτάμιον τουτο, εις το όποιον εδωκαμεν το όνομα του δόκτωρος Γιοχάουζεν, — του όποιου πολύ θα επιθυμούσα να επανεύρωμεν τήν ήχνη, — το ρίον τουτο, ήσυχον και ασφαλές, θα μας οδηγήσῃ χωρίς κόπον εις τήν συμβολήν του Ουμπάγκη. . .

— Ναί, του Ουμπάγκη, αγαπητέ μου Μάξ, εις τον όποιον θα εφθάναμεν επίσης, τριγυρίζοντες απέξω το δάσος κατά το δρομολόγιον του δυστυχούς εκείνου Ουρδαξ, και αυτό μέσα εις άνετον άμάξιον, όπου τίποτε δεν θα μας ελειπε μέχρι του τέρματος του ταξιδίου! . .

— Έχεις δίκαιον, Τζών, και αυτό θα ήτο πολύ προτιμώτερον. . . Όρισμένως, το δάσος αυτό, το μυστηριώδες, είναι από τα πλέον κοινά, και δεν ήξιζε τον κόπον να το επισκεφθῇ κανείς! . . Δεν είναι παρά ένα δάσος, ένα μεγάλο δάσος, και τίποτε περισσότερο! . . Και έν τούτοις, εις τήν αρχήν, είχε κεντήσῃ τήν

περιέργειάν μου. Ένθυμείσκι τας φλόγας εκείνας που εκινούντο, τους πυρσούς που έλαμπαν άνάμεσα από τους κλάδους των πρώτων δένδρων. . . Έπειτα, κανείς! . . Πού έτρώπωνσαν λοιπόν εκείνοι οι μαῦροι; . . Μοῦ ήλθε πολλάκις να τους αναζητήσω εις τους κλάδους των βαοβάδ, των βομβάκων, των ταμαρινεῶν και των άλλων γιγαντιαίων δένδρων του δάσους! . . Τίποτε, οὔτε ἕνός ανθρώπου! . .

— Μόξ. . . είπε τήν στιγμήν εκείνην ο Τζών Κόρτ.

— Τζών. . . απεκρίθη ο Μάξ Ουμπέρ.

— Μοῦ κάμνεις τή χάρι να κυτάξῃς προς εκείνην τήν διεύθυνσιν. . . εκεί κάτω. . . εις τήν ἀριστεράν όχθην; . . .

— Τί; . . κανέναν ιθαγενή; . . .

— Ναί, ιθαγενή, άλλά με τέσσερα πόδια! . . Εκεί πέρα. . . επάνω από τα καλάρια. . . ένα λαμπρόν ζευγάρι κέρτα, τα όποια έμοιάζουν με γιγαντιαίας περισπωμένας. . .

Η προσοχή του οδηγού έστράφη προς εκείνο το μέρος.

— Εἶνε βούβαλος. . . είπε.

— Βούβαλος! άνέκραξεν ο Μάξ Ουμπέρ, άρπάζων τήν καραμβίνα του. Να άφθονον και ώραιον φαγητόν! . . Φθάνει να το πλησιάζωμεν! . .

Ο Κάμης χειρίσθη δεξιῶς τήν κώπην, και ἡ σχεδία, λοξοδρομήσασα, επλησίασεν εις τήν όχθην. Μετ' ολίγας στιγμάς μόλις απέιχε τριάκοντα μέτρα.

— Μπιφτέκια μοῦ μυρίζονται! . . εψιθύριζεν ο Μάξ Ουμπέρ, στηρίζων τήν καραμβίναν επί του δεξιού γόνατος.

— Δική σου ἡ πρώτη ριζιά, Μάξ, τῷ είπεν ο Τζών Κόρτ, και δική μου ἡ δεύτερα. . . αν γίνη ανάγκη.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΩΝ ΚΡΕΑΣ ΦΕΡΩΝ

[Κατά τὸν Λάουτον μύθον]

"Ενα σκυλί άχόρταγο 'ετο στόμα του κρατώντας μερίδα κρέατος καλή, και τήν ούρα κουνώντας, από τήν όχθη ποταμοῦ εδιάβαινε να πάη 'ετο σπίτι του να φάη.

Μά 'ετο τρεχούμενο νερό τον ἴσκιο του άντικρύζει και, δίχως να συλλογισθῇ, 'ετον ποταμό νομίζει, πώς επλεε μεγαλύτερο σκυλί με κρέας άλλο παχὺ και πιδ μεγάλο.

Κ' εύθυσ το κρέας άφισε, 'ετα βάθη να βουλιάξῃ και 'ετο ποτάμι ώρμησε. . . τον ἴσκιο του νάρπαξῃ! Μά εμεινε τάχιστα εις του λουτροῦ τα κρύα. . . και 'ε ταδεϊανδ στομάχι του ἡ τόση λαιμαργία!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Προς έγγραφήν συνδρομητῶν εις τήν Διάπλασιν.

Είς το προηγούμενον φύλλον εδημοσιεύθησαν, ως είδατε, τα Άποτελέσματα του Πρώτου Διαγωνισμού του Ξεσπαθώματος. Σήμερον προκηρύτσω, ως υπεσχήθη, τον Δεύτερον.

Ίδου ένας Διαγωνισμός, εις τον όποτον ο διαγωνιζόμενος δεν φοβείται ναποτύχη, και άρκεί να καταβάλῃ μικράν τινα ενέργειαν, διά να έχῃ εξησφαλίσμενον εκ των προτέρων και το δῶρόν του και το βραβεῖόν του και τήν δημοσίευσιν της εικόνας του. 'Ως είδατε εις τον προηγούμενον Διαγωνισμόν, εβραβεύθησαν διά δευτέρας τάξεως βραβείου — και ὅθ δημοσιεύθη έπομένως και ἡ εἰκὼν των, — και εκείνοι ακόμη, οι όποιοι είχαν έγγραφήν τρεῖς συνδρομητάς. Τί ολιγώτερον! Και ναί μεν αυτοί δεν θα έχουν ὅλην τήν δόξιν του κορυφαίου, ο όποῖος ενεγράψῃ δεκαεπτὰ συνδρομητάς, άλλά θα τήν συμμερισθούν και ὅκαποτελέσουν οὕτως ειπείν το επιτελεῖόν του εις το σύμπλεγμα εκείνο των βραβευμένων-ξεσπαθωμένων, το όποιον θα δημοσιεύσω άργότερα, και το όποιον θα προκαλέσῃ τα περίεργα, τα συμπαθή και εύγνώμονα βλέμματα ὅλων των συνδρομητῶν!

Διότι — μή το λητμονήτε, — ο ξεσπαθῶν, ο έγγράφων συνδρομητάς εις τήν Διάπλασιν διά των ενεργειῶν του, δεν το κάμνει χάριν του δώρου, χάριν του βραβείου, χάριν της οίας-δήποτε ὕλικης ἢ ἠθικῆς αμοιβῆς. Το κάμνει από αγάπην προς τήν Διάπλασιν, από επιθυμίαν να φανῇ ὡφέλιμος εις αὐτήν, να συντελέσῃ εις τήν αύξησιν του κύκλου της, εις τήν βελτιώσιν της, εις τήν πρόδόν της. Και ὡς σας είπα και ἄλλοτε, ο ξεσπαθῶν προσφέρουν μεγάλην εκδούλευσιν, ὅχι μόνον προς εκείνους, τους όποιους έγγράφουν, άλλά και προς τήν ὁλομέλειαν των συνδελφῶν των, προς τήν οἰκογένειαν έν γένει, — εκδούλευσιν άξίαν παντός επάινου, τιμῆς και εύγνωμοσύνης.

Προκηρύττουσα σήμερον τον Δεύτερον Διαγωνισμόν Ξεσπαθώματος, ελπίζω ότι οι φίλοι μου θα ενεργήσουν μετὰ του συνήθους των ζήλου και της δραστηριότητος, και ότι θάρχισουν άμέσως έγγράφοντες νέους συνδρομητάς, ανευρίσκοντες αὐ τους μεταξὺ των συγγενῶν, των φίλων και των γνωρίμων των, και καταπαίθοντες διά της θερμῆς των εύγλωττίας.

Οι ὅροι του Διαγωνισμού του Ξεσπαθώματος είναι οι εξής:

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Είς τον Διαγωνισμόν τουτον έχει δικαίωμα να λάβῃ μέρος κάθε συνδρομητής, ἢ συνδρομητρια της Διαπλάσεως, ο όποῖος ἔχει ἡδη πληρώσῃ τήν συνδρομήν του διά το έτος 1902.

Β'. — Έρ' ὅσον έγγραφή τις νέους συνδρομητάς, δύναται να στέλλῃ τα δνόματά των μετὰ τοῦ άντιτίμου της συνδρομῆς των, άπ' εύθίας εις το Γραφεῖόν μου, χωρίς να αναμένῃ τήν τελευταίαν ήμέραν της προθεσμίας, διότι δεν είναι ανάγκη να τους στείλῃ ὅλους μαζί.

Γ'. — Οι νέοι συνδρομηταί, οι έγγραφόμενοι διά του ξεσπαθώματος, εἴμπορεῖ να είναι διά το έτος 1902 (ὅτε θα λάβουν ὅλα τα από 1ης Ιανουαρίου εκδοθέντα φύλλα,) είτε διά το έτος 1903 (ὅτε ἡ αποστολή του φύλλου προς αὐτοῦς θάρχισῃ από 1ης προσεχούς Ιανουαρίου.) Δύναιται επίσης ναρχίξῃ ἡ συνδρομή των από τήν 1ην οἰουδήποτε μηνός του 1902, συμφώνως προς τους ὅρους των έγγραφῶν μας. Το συμφέρον όμως παντός συνδρομητοῦ, είναι να έχῃ τον τόμον του εξ αρχῆς, και τουτο πρέπει να υποδείξουν οι ξεσπαθῶντες.

Δ'. — Τα βραβεῖα θάπονεμηθούν προς τους έχοντας έγγραφή τους περισσότερους νέους συνδρομητάς με χ ρ ι τ ῆς 31 Οκτωβρίου 1902, κατά τον εξής τρόπον:

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Το βραβεῖον τουτο θ' άπονεμηθῇ προς πάντας, ὅσοι από σήμερον μέχρι της 21 Οκτωβρίου θα έγγράψουν, είτε διά μιᾶς είτε εκ διαλειμμάτων, περισσότερους των δέκα νέους συνδρομητάς διά το έτος 1902 ἢ 1903.

Ολων τούτων θα δημοσιεύθῃ έν τῇ Διαπλάσει ἡ εἰκὼν, εκ φωτογραφίας τήν ὁποίαν θα μας στείλῃ έκαστος μετὰ τήν δημοσίευσιν των άποτελεσμάτων του Διαγωνισμού. Μεταξὺ αὐτῶν ο έγγράφας τους περισσότερους, ὁ άνκηρυχθῇ κορυφαῖος, και ἡ εἰκὼν του θα δημοσιεύθῃ έν τῷ μεσῷ του συμπλέγματος των άλλων, εις μεγάλῃ τερμον σχῆμα.

Εκτός της δημοσιεύσεως των εἰκόνων των, εις τους τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου θα σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία εκ των υπό του Γραφείου μας εκδοσμένων, είτε υπό άλλου Αθηναίου Βιβλιοπωλείου — κατ' ἐκλογὴν του βραβευέντος. Η αξία των βιβλίων τούτων θα είναι ανάλογος προς το ποσόν των νέων συνδρομητῶν, τους όποιους θα έγγραψῃ έκαστος. Και ο μεν κορυφαῖος θα υπολογίσῃ δύο φράγκα κατά συνδρομήν, οι δε λοιποὶ της τάξεως ταύτης φρ. 1,50. π. χ. Ο έγγράφας 15 συνδρομητάς, εἰν κορυφαῖος, θα παραγγείλῃ βιβλία αξίας 30 φράγκων (2 X 15 = 30), εἰν δε εις εκ των άλλων θα παραγγείλῃ βιβλία αξίας φράγκων 22,50 (1,50 X 15 = 22,50).

Τα ταχυδρομικά τέλη των βιβλίων των εξ άλλων βιβλιοπωλείων προερχομένων είναι εις βάρος του παρκαγγέλλοντος, των δε εκ του Γραφείου μας εις βάρος ἡμῶν.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Η τάξις αὕτη θα πριλάβῃ, εκείνους οι όποιοι από σήμερον μέχρι της 31 Οκτωβρίου θα έγγράψουν, είτε διά μιᾶς είτε εκ διαλειμμάτων, από ένα εως δέκα νέους συνδρομητάς διά το έτος 1902 ἢ 1903.

Εκ τούτων θα βραβευθούν και θα δημοσιεύθῃ ἡ εἰκὼν των, εκ φωτογραφίας τήν ὁποίαν θα μας στείλουν, οι εἰκοσι πέντε πρώτοι κατὰ σειράν, οι όποιοι θα έχουν έγγραψῃ τους περισσότερους συνδρομητάς. Έάν δε συμπέσῃ ο εἰκοστός πέμπτος να έχῃ έγγραφή τον αὐτόν ἀριθμόν συνδρομητῶν με ένα ἢ περισσότερους εκ των ἐπομένων, τότε θα δημοσιεύθῃ ἡ εἰκὼν και ὅλων τούτων, ὅσοιδήποτε και αν είναι.

Και προς τούτους επίσης θα σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ὅπως και εις τους της Πρώτης Τάξεως, με τήν διαφοράν μόνον, ότι, ο μεν έγγράφας τους περισσότερους συνδρομητάς θα υπολογίσῃ φρ. 1,50 κατὰ συνδρομήν, οι δε άλλοι φρ. 1,25. "Όλων των άλλων θα δημοσιευθῇ μετ' επάινου τα δνόματα, και θα λάβουν ὡς δῶρον βιβλία εκ των υπό του Γραφείου μας μόνον εκδοσμένων, υπολογίζοντες έν φράγκον κατά συνδρομήν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ.Γ. — Αἱ Άγγελίαι διά το Ξεσπαθῶμα δεν είναι και άπαράιτητα. Άλλ' ὅσοι θέλουν εἴμπορουν να μου γράψουν να τοις στείλω Άγγελάς, καθώς και φύλλα, διά να τα δίδουν ὡς δείγμα.

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 244.)

Σωστόν πανδαιμόνιον! Οὐτε ὅταν ὅλοι αἱ πάπαι τοῦ Κερκόζ, βοηθοῦμεναι ἀπὸ ὅλας τὰς χήνας καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μισχάρια τοῦ χωρίου, ἔδιδαν τὴν πρωΐνῃν των συναυλίαν, δὲν ἐγένετο τόσος θόρυβος, καὶ ὁ Βαλεντίνος, καθὼς καὶ ὁ Γιαννίος, ἀνωμολόγησαν ὅτι οἱ Παρισινοὶ εἶνε ἑκτακτοὶ μουσικοὶ καὶ ὅτι ποτέ των δὲν ἤκουσαν παρόμοιον πρᾶγμα!

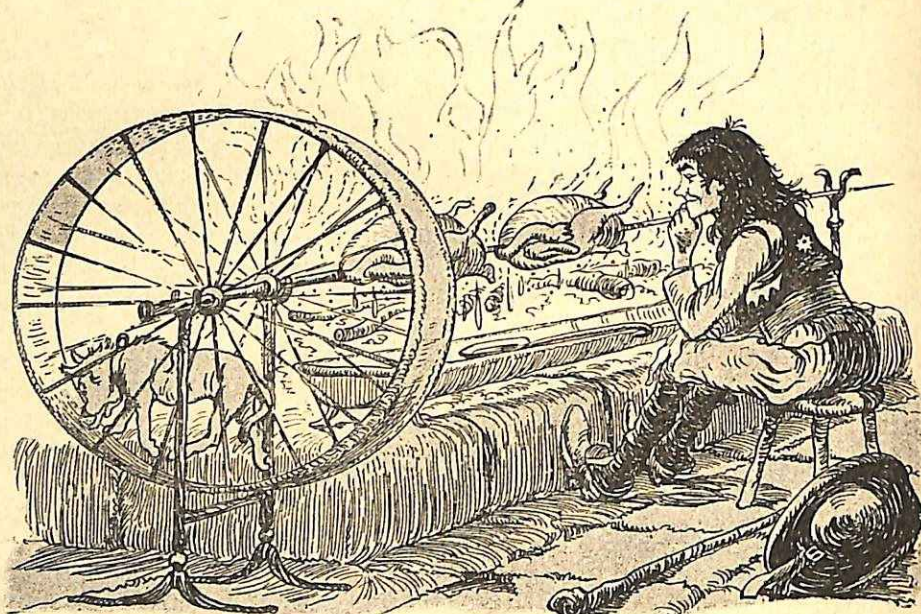
Κατέλυσαν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος. Ὁ ἀέρας τοῦ Παρισιῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ γυρίξῃ καὶ τὰ γερότερα κεφάλια, πολὺ γρήγορα θάναποδογύριζε τὸ ἐλαφρὸν κεφάλι τοῦ Βαλεντίνου. Ἡ ματαιοδοξία, ἡ τρέλλα, ἡ φαιδρότης καὶ ἡ ἐπιθυμία ἐστρέφοντο μέσα εἰς τὸ μυαλό του, ὅπως αἱ πτέρυγες ἀνεμομύλου. Καὶ πρὸς ἐπίμετρον, ἰδοὺ ἐν σκωτικῶν τάγμα τῆς φρουρᾶς, διασχίζον τὴν ἑδὸν Ἀγίου Ὁνωρίου. Αἱ στολαί, τὰ ὅπλα, τὰ τύμπανα, αἱ σάλπιγγες, ἐνθουσιάζουν, μεθύουν τὸν νεαρὸν βαρῶνον. Τρώγει ὀλίγον καὶ χωρὶς ὄρεξιν, βγάζει ἀπὸ τὴν βαλίτζαν του τὸ κομψότερον του φόρεμα, καὶ ἐρωτᾷ εἰς ποῖον δρόμον εὐρίσκεται τὸ μέγαρον Μονταρλύν, ὅπου ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ, διὰ νὰ δώσῃ τὰ συστατικά του γράμματα. Δὲν του ἔμενεν ἀμφιβολία, ὅτι ὁ κύριος Μαρκήσιος Μονταρλύν, παλαιὸς φίλος τοῦ πατρὸς του καὶ ἰσχυρὸν πολὺ παρὰ τῇ αὐτῇ, μόλις τον ἔβλεπε, θάνεκραζεν: «Ἰδοὺ ὁ νέος Βαλεντίνος Κερκόζ, ὁ ὁποῖος ἔχει πολὺ καλὸν ἐξωτερικὸν καὶ θέλει νὰ γίνῃ συνταγματάρχης. Νὰ του εὐρουν ἀμέσως ἓνα ὠραῖον σύνταγμα, τὸ ὠραιότερον σύνταγμα τοῦ βασιλικοῦ οἴκου!»

Ὁ Πονηρίδης ἀφῆκε τὸν κύριόν του εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῶν Καλῶν Παιδίων, καὶ ἔτρεξεν εἰς τῆς θείας του Ζεφυρίνης Περδίκης, ἡ ὁποία διετῆρει Παλαιοπωλεῖον, — ὅχι τόσον ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἀπὸ ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἰδῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ τὰ πονηρὰ σχέδια, τὰ ὅποια εἶχε κατὰ νοῦν, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συνδρομὴν προσώπου πεπειραμένου εἰς τὰ τοιαῦτα. Κατὰ καλὴν τύχην, ἡ θεία Ζεφυρίνη δὲν ἦτο εἰς τὴν φυλακὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν* (διότι πολὺ συχνά, ἐξ αἰτίας διαφόρων παραπτωμάτων, τὴν ἐπεσκέπτετο. . .) Ὁ Πονηρίδης τὴν εὗρεν εἰς τὸ κατάστημά της, ἐν τῷ μέσῳ διακόσμου παραδόξου, αποτελουμένου ἀπὸ παλαιὰς ἐσθῆτας, ἀπὸ αὐλικά φορέματα ἐν ἀποστρατεῖᾳ, ἀπὸ τρικώχους πέλους μαδημένους, ἀπὸ ὑποδήματα ἐπιδιορθωμένα. . . καὶ πλησίον της εἶδε τὴν ὀλοστρογγυλὴν καὶ πονηρὰν μορφήν τοῦ ἐντίμου θεῖου τοῦ Ἀννίβα Περδίκης, τοῦ στρατολόγου.

Ὁ Ἀννίβας αὐτὸς εἶχε τρόπους πολὺ μεγαλοπρεπεῖς, διότι ἀπέκτενεν ὑπὸς μεγάλου κυρίου, ὅταν ἄλλοτε ἐκράτει τὸ δόρυ, ὡς ἀκόλουθος, παρὰ τὰς θύρας τῶν εὐγενῶν οἰκῶν. Καὶ νὰ μὲν ἡ φωνή του, φωνὴ πρόστυχη καὶ βραχνή, παρῆλθε καὶ ὡς τὴν ἐπιβλητικότητά του, ἀλλ' ἡ σιωπὴ του ἐπεβλάτετο πολὺ. Διωχθεὶς ἀπὸ παντοῦ ὡς ἀδιόρθωτος μέθυτος, ἐγένεν ἀπὸ δορυφόρος, στρατολόγος. Καὶ ἔκτοτε, μ' ἐρυθρὰν στολήν, με χρυσὰ γαλόνια, με γιγαντιαῖον πτερὸν εἰς τὸ καπέλον, στίλβων καὶ λαμπρὸς, ὁ Ἀννίβας Περδίκης εἶχεν ὡς ἐπάγγελμα νὰ κυνηγῇ τοὺς χάχιδες, τοὺς χωρικοὺς, τοὺς ἀνευ θέσεων ὑπηρετας, ὅλους

ἓνας σκύλους. Τὸ θέαμα τὸν εἶχε κατὰγοητεύσῃ καὶ δὲν κατάρθωσε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὁ νεαρὸς βαρῶνος Κερκόζ δὲν ἐπέστρεψε πολὺ φαιδρός, διότι εἰς τὸ μέγαρον Μονταρλύν ἔμαθεν, ὅτι ὁ κύριος Μαρκήσιος εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκ Παρισιῶν, διορισθεὶς πρεσβευτὴς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τοῦ Βασιλέως, παρὰ τῇ Γαληνοτάτῃ Δημοκρατίᾳ τῆς Βενετίας! Τοῦ εἶπον, ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο ἀπὸ τὴν Βενετίαν, παρὰ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀποστολῆς του. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους προστάτας τοῦ Βαλεντίνου, ἓνας εἶχεν ἀποθάνῃ, ἓνας ἄλλος εἶχεν ἀναχωρήσῃ εἰς τὰ κτήματά του Ὅποια ἀπογοήτευσίς!

«Τὸ θέαμα τὸν εἶχε καταγοητεύσῃ.» (Σελ. 252, στήλ. γ'.)

τοὺς ἀέργους, καὶ νὰ τοὺς κάμνῃ στρατιώτας.

Μὲ φωνάς, με τυμπανοκρουσίας, με ὑποσχέσεις, με ψεύσματα, με κεράσματα, ἐσήκωνε τὸν νοῦν τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἔκαμνε νὰ ὑπογράφουν ὑποσχετικόν, διὰ τοῦ ὁποῖου κατετάσσοντο ὡς ἐθελονταὶ εἰς τὸν βασιλικὸν στρατόν. Ὁ κύριος συνταγματάρχης Δαρτουζ, δὲν εἶχεν ἀσφαλέστερον ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Ἀννίβαν Περδίκην διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰ κενὰ τῶν ταγμάτων του, καὶ ἡ ἐπιρροή τοῦ εὐπατρίδου τούτου ἔωσεν πολλὰκις τὸν Ἀννίβαν καὶ τὴν Ζεφυρίνην ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς Δικαιοσύνης...

Θεῖος καὶ θεία ἐσφίξαν τὸν ἀνεψιὸν εἰς τὰς ἀγκάλας των, καί, χωρὶς νὰ χάσουν περισσώτερον καιρὸν εἰς αἰσθηματικὰς διαχύσεις, ἐβυθίσθησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς μακρὰν μυστηριώδη συνομιλίαν.

Μετὰ δύο ὥρας, ὁ Πονηρίδης ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Χρυσὸν Δέρας, σχεδὸν συγχρόνως μετὰ τὸν Βαλεντίνον, Εὐρον τὸν Γιαννίον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, πλησίον τῆς μεγάλης σούβλας, τὴν ὁποίαν, δι' εἰδικῶν μηχανισμῶν, ἔστρεφεν

τὴν θὰ ἔκαμνε τώρα; Πῶς, χωρὶς προστασίαν, θὰ ἐγένετο συνταγματάρχης Ὁ νέος ἐφαίνετο ἀπηλπισμένος. . .

Αἱ εἰδήσεις αὐταὶ ἀπεναντίας ἐχρηποίησαν πολὺ τὸν Πονηρίδην, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἐξεχύθη εἰς λόγους.

— Καὶ ἐγὼ; ἀνέκραξε. Μήπως ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐδῶ, ἑτοιμὸς νὰ σας ὑπηρετήσω; Μήπως ὁ ἐξάδελφός μου δὲν εἶνε ὁ οἰκονόμος, ὁ ἀπαραίτητος ἄνθρωπος τῆς κυρίας δουκίσσης Δεσκρανιόλ; Καὶ ἡ κυρία δουκίσσα Δεσκρανιόλ μήπως ἀρνεῖται τίποτε εἰς τὸν ἐξάδελφόν μου; μήπως δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὑποστηρίξῃ ἓνα νέον εὐπατρίδην; μήπως ἡ ἐπιρροή της δὲν εἶνε ἴση μετὰ τὴν ἐπιρροήν τοῦ μαρκησίου Μονταρλύν; . .

— Ἀλήθεια, Πονηρίδη; Νομίζεις, ὅτι ἡ Δούκισσα; . . .

— Ἄ, εἶνε ἡ ἐρασιμωτέρα, ἡ ἀγαθωτέρα, ἡ δραστηριωτέρα τῶν κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας. Ἡ μαρία της εἶνε νὰ ἐυεργετῇ καὶ νὰ προστατεύῃ, προπάντων τοὺς νέους καὶ ὠραίους εὐπατρίδας, ὅπως σεις. Ἄ, κύριε βαρῶνε, βεβαιωθεὶτε ὅτι μόλις ἡ κυρία Δούκισσα ἀκούσῃ

τὸ νομιά σας, θὰ κινήσῃ γῆν καὶ θάλασσαν διὰ νὰ σας εὐχαριστήσῃ, καὶ δὲν θὰ ἡσυχάσῃ, παρ' ὅφ' οὐ σας ἰδῇ συνταγματάρχην!

— Ἀλλὰ πῶς; χωρὶς νὰ με συστήσῃ κανεὶς; . . .

— Μὴ σας μέλῃ! Τὸ ὄνομά σας ὀθάνει. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὁ ἐξάδελφός μου ὄλφ καὶ γὰρ σὰς θὰ τῆς ὀμιλῇ. . . Σὰς εἶπα: ἡ κυρία Δούκισσα τοῦ ἔχει μεγάλην ἐμπιστοσύνην! εἶνε τὸ δεξιὸν χεῖρ. Βασισθῆτε εἰς ἐμέ, κύριε βαρῶνε. Τρέχω νὰ ἐνεργήσω καὶ νὰ ἐξασφαλίσω ἓνα σύνταγμα. Σεις τώρα νὰ μὴ κάμειτε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ φροντίσετε διὰ τὰ πατιούμενα χρήματα.

— Ὡστε λοιπὸν εἰς σέ, καλέ μου Πονηρίδη, θὰ χρεωστῶ τὴν δόξαν!

— Θὰ κάμω τὸ καθήκον μου, ὡς πιστὸς ὑπηρετῆς, καὶ ἡ ἱκανοποίησις αὐτῇ θὰ εἶνε ἡ μόνη μου ἀνταμοιβή. Πηγαίνετε νὰ πάρετε τὰ χρήματα. . . Ἐγὼ τρέχω εἰς τὸ μέγαρον Δεσκρανιόλ.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ Βαλεντίνος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ τοῦ Γιαννίου, παρουσιάσθη εἰς τὸν τραπέζιν τοῦ πατρὸς του καὶ ἐξηργύρωσε τὴν ἐπιταγὴν του. Ἀντὶ μικροῦ τεμαχίου χάρτου, τοῦ ἐμέτρησαν καὶ τοῦ παρέδωκαν ἑκατὸν χιλιάδες τάλληρα, εἰς χρυσόν, εἰς ἀργυρὸν καὶ εἰς τραπεζογραμμάτια, τὰ ὅποια τάλληρα ἐχώθησαν εἰς ἓνα σάκκον, ὁ ὁποῖος σάκκος ἐφορτώθη εἰς τοὺς ὄμους τοῦ Γιαννίου, ὁ ὁποῖος Γιαννίος ἐσφίγγε τοὺς γρόνθους του φοβεροὺς μόνον μετὰ τὴν ιδέαν ὅτι θὰ ἐτολμοῦσε κανεὶς νὰ ἐγγίσῃ τὸν σάκκον του!

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ὁ Πονηρίδης, λέγων:

— Λαμπρά! Ἡ κυρία Δούκισσα Δεσκρανιόλ ἤκουσε μετὰ μεγάλην εὐμένειαν τὸ νομιά σας καὶ σας ἐσυμπάθησεν ἀμέσως. Λάβετε ὑπ' ὄψιν, κύριε βαρῶνε, ὅτι ἐγνώρισε πολλοὺς Κερκόζ εἰς τὴν αὐλήν τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως. — Ἐνας Κερκόζ! ἐφώνασε. Καὶ τὸ ὄνομα αὐτό, πού της ὑπενθυμίζει τὰ ὠραιότερα χρόνια τῆς νεότητός της, τῆς ἐπροξένησεν ἐνθουσιασμόν, τὸν ὁποῖον δὲν εἰμπορῶ νὰ σας περιγράψω. Θέλει νὰ σας γνωρίσῃ ἀμέσως αὐρίον, ὅχι εἰς τὸ μέγαρον Δεσκρανιόλ, ἀλλὰ εἰς τὸν περίφημον χορὸν τοῦ Βασιλικοῦ Τυμπαρίου τοῦ κύρ-Ρομπουνᾶ. Καθὼς ἤξεύρετε, κύριε βαρῶνε, οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας μεταβαίνουν συχνά εἰς τὸ μέρος αὐτό, διὰ νὰ διασκεδάσουν βλέποντες τοὺς χοροὺς καὶ νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς λαϊκάς διασκεδάσεις. Ἡ κυρία Δούκισσα θάνατῶσιν ἐκεῖ αὐρίον πολλοὺς αὐλικούς, καὶ ἐκεῖ θὰ λάσῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας γνωρίσῃ.

Συγχρόνως θὰ σὰς συστήσῃ καὶ εἰς τὸν στρατηγὸν κόμητα Δεπλεσσί-Σμαργιὰ, διοικητὴν τοῦ βασιλικοῦ στρατιωτικοῦ οἴκου. Μὲ τὴν εὐνοίαν ἐνὸς κόμητος

Δεπλεσσί-Σμαργιὰν καὶ τί δὲν εἰμπορεῖτε νὰ κατορθώτετε;

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Γ'.

Μοῦ φαίνεται, ὅτι πρὶν ἀποφασίσῃ κανεὶς νάνεβῃ σὲ μιὰ κερασίᾳ «ψηλὰ ψηλὰ ἐστὰ μεσοοῦρανα» καὶ πρὶν κάμῃ τοὺς φίλους του νὰ τον ἀκολουθήσουν, πρέπει νὰ κυττάξῃ καὶ νὰ βεβαιωθῇ καλὰ ἂν τὸ δένδρον εἶνε στερεόν.

Ἄλλ' ὁ ἀνδρεῖος καὶ βιαστικὸς Ἀχιλλεὺς δὲν ἐννοεῖ νὰ χάνῃ ἔτοιμὸν καιρὸν του. Χωρὶς νὰ κυττάξῃ, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τίποτε, μιὰ καὶ δύο σκαρφαλώνει ἐστὴν κερασίᾳ. . . Οἱ δύο φίλοι του τὸν ἀκολουθοῦν.

Κράκ! Ὁ κλῶνος σπάζει. Ὁ Ἀχιλλεὺς πέφτει ἐπὶ τὸ κεφάλι τοῦ Πέτρου, ὁ Πέτρος πέφτει ἐπὶ τὴν ράχη τοῦ Παυλῆ, καὶ ἔτοι κατρακυλοῦν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὰ «μεσοοῦρανα»

— Αἱ! αἱ! αἱ! Ἐφωνίζει ὁ Πέτρος.

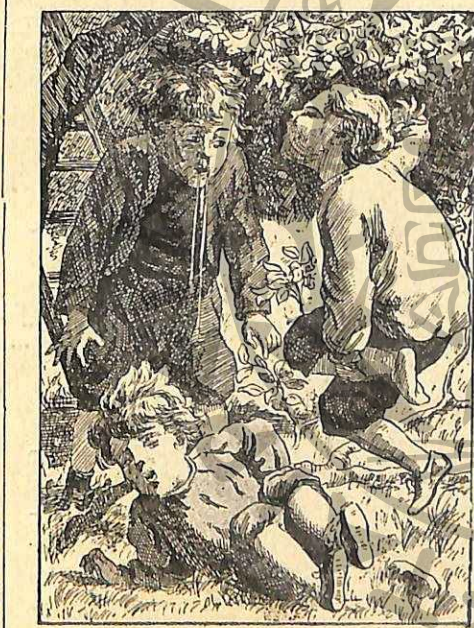
— Αἱ! αἱ! αἱ! Ἐφωνίζει ὁ Παυλῆς.

— Τὸ πόδι μου! . . .

— Τὸ χεράκι μου!

Ὁ ἀνδρεῖος Ἀχιλλεὺς δὲν βγάζει λέξι. Ἀλλὰ καὶ τὰ τρία μανδύλια—τὸ δικό του καὶ τῶν δύο φίλων του,— μόλις εἶνε ἄρκετὰ γιὰ νὰ κρατήσουν τὰ αἵματα ποῦ τρέχουν ἀπὸ τὴν πληγωμένην τοῦ μύτη. . .

Καὶ ἡ σκάλα, στοχάζομαι, σὲ κάτι χρησιμεύουν. Ἄλλ' ὁ ἀνδρεῖος

Ἀχιλλεὺς δὲν ἐννοεῖ νὰ το παραδεχθῇ. Τοῦ φαίνεται ἀνανδρία νάνεβῃ ἐπὶ τὸ δένδρον με σκάλα. «Ἐτσι, λέγει, θανέβαινε καὶ ἡ Κυρία Τρομάρα ἡ ἀδελφούλα μου.»

Βέβαια, ἔτσι θανέβαινε καὶ ἡ Κυρία Τρομάρα, μὰ αὐτὴ δὲν θὰ ἐσπαζε τὴν μύτη της, καὶ θὰ ἐκοπτεν ἀπὸ τὴν κερασίᾳ, ὅσα κεράσια ἤθελεν.

Ἐνῷ ἐοῦ, ἀνδρεῖέ μου Ἀχιλλεῦ. . . σκούπιζε τώρα τὰ αἵματα τῆς μύτης σου, καὶ προσπάθησε νὰ παρηγορήσῃς τοὺς φίλους σου, πού τοὺς ἐσκάτεψες!

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ ἡμέραν πού ἐπεσεκέσθην τὸν Ζωολογικὸν Κήπον, δὲν εἶδα παρὰ δύο-τρεις ἐπισκέπτας. Ἦτο σύμπλοτοι; ἦτο ἀκατάλληλος ἡ ὥρα; Πιθανόν· ἀλλ' ὑπέθεσα ὅτι ὁ Ζωολογικὸς Κήπος δὲν συγχάζεται ἔσον ἔπρεπε, καὶ ὅταν ἠρώτησα περὶ τούτου τὸν φύλακα, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἔκκρινεν ἕνα εὐγλωττον μορφοσμόν, ὁ ὁποῖος ἐσήμαινε: «Χρὶ! ἔτσι κ' ἔτσι!»

Ἐπειτα προσέθεσαν:

— Ἀργότερα... ἄμα τελειώσω... Γιατί, βλέπετε, εἶνε ἀκόμη ἀτελείωτος. Αὐτὸ τὸ ἔδλεπα, πραγματικῶς. Ὁ εὐρύς ἐκείνος χώρος, ὁ κλειόμενος διὰ περιτειγίσματος, εἶνε ἀκόμη ἀνώμαλος καὶ ἀκατάστατος, εἶνε ἀκόμη ἀνώμαλος καὶ ἀκατάστατος, εἶνε ἀκόμη ἀνώμαλος καὶ ἀκατάστατος, εἶνε ἀκόμη ἀνώμαλος καὶ ἀκατάστατος. Τόρα ἀκόμη ἰσοπεδώνουν τὸ ἔδαφος εἰς πολλὰ μέρη. Τὰ δένδρα δὲν ἠῤῥησαν ἀκόμη, καὶ αἱ πρασιὰι μὲ τὰ ἄνθη εἶνε πενιχραὶ. Ἀκόμη δὲν ἐσχηματίσθη τὸ πρᾶσινον ἐκεῖνο βάθος καὶ ἡ σκιά ἐνὸς μεγάλου κήπου, ὁ ὁποῖος θὰ ὑπενθυμίζῃ ὅπωςδὴποτε εἰς τὰ φυλακισμένα καὶ ἐξόριστα θηρία, τὰ δάση των. Ἀλλὰ καὶ ἡ μικρὰ λίμνη μὲ τὰ τεχνητὸν σπήλαιον, καὶ τὸ κομψὸν γεφυράκι, ἡ ὁποία θὰ περιλάβῃ τὰ ὑδρόβια, ἀκόμη δὲν ἐτελείωται, καὶ μόνον ὀλίγον λασπῶδες νερόν ἔχουν εἰς τὴν διάθεσιν των οἱ ὠραῖοι πάλλευκοι κύκνοι. Πολλοὶ κλωβοὶ δὲν ἐτοποθετήθησαν ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν των, καὶ πολλοὶ ἄλλοι δὲν ἔχουν τὴν πινακίδα ἐκείνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπιγράφεται, πρὸς ὀδηγίαν τοῦ ἐπισκέπτου, τὸ ὄνομα, τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ τὸ κοινόν, τὸ εἶδος, τὸ φύλον καὶ ἡ πατρίς τοῦ ἐγκλειστού ζώου.

Ἀλλ' ἡ σπουδαιότερα ἑλλειψίς εἶνε, ὅτι ἡ συλλογὴ τῶν ζώων εἶνε ἀκόμη ἀτελής, ἀτελεστάτη. Ὀλίγα τετράχειρα, ὀλίγα αἰλουροειδή, ὀλίγα πτηνὰ, καὶ σχεδὸν τίποτε ἄλλο. Ὁ κήπος μας εἶνε ἀκόμη ὁ πτωχότερος Ζωολογικὸς Κήπος τοῦ κόσμου, φαίνεται δὲ ὅτι θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς ἀκόμη, ἕως νάποκτῇ μίαν συλλογὴν πλήρη. Δὲν ἔχει πόρους ἀρκετοὺς καὶ περιμένει ἀπὸ δωρεάς· ἀλλ' αἱ δωρεαὶ κάποτε βραδύνουν... Ἐχει λοιπὸν ἀνάγκη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ κοινού. «Ἄν τὸν ἐπεσεκέπτοντο πολλοὶ καθ' ἑκάστην, ὅσον θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὸν πληθυσμὸν δύο πόλεων, — διότι, καθὼς ἠξεύρετε, ὁ Ζωολογικὸς κήπος εἶνε εἰς τὸ Παλαιὸν

Φάληρον, δηλαδὴ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, — ἂν τὸν ἐπεσεκέπτοντο, λέγω, πολλοὶ, τὸ τίμημα τῆς εἰσόδου θὰ ἦτο ἱκανὸν ὅχι μόνον νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰ ἐξόδα τῆς συντηρήσεώς του, ἀλλὰ καὶ νὰ σχηματίζῃ κεφάλαιον πρὸς πλουτισμὸν τῆς ζωντανῆς συλλογῆς του.

Ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀτέλειαν ἡ συλλογὴ εἶνε καὶ τώρα ἀξία ἐπισκέψεως. Σὰς βεβαιοῦ, ὅτι δὲν μετενόησα οὔτε διὰ τὴν ὥραν πού ἐξώδευσα ἐκεῖ-μέσα οὔτε διὰ τὰ πενήντα λεπτά που ἔδωσα. Μόνον ἡ ἐπισκεψίς τῆς συλλογῆς τῶν πτηνῶν θὰ ἤξιζε περισσότερον, διότι ὁ κήπος μας ἔχει ἀρκετοὺς καὶ σπανίους. Πρῶτα-πρῶτα εἶνε δύο μικροὶ χαριτωμένοι ἱακχοί, ἔπειτα σκιμπαζήδες, οὐρραγοτάχοι, κυνοκέφαλοι, βχουῖνοι κτλ. κτλ. Διασκεδάει κανεὶς πολὺ μὲ τοὺς μορφοσμούς των καὶ μὲ τὰ παιχνίδια των, καὶ νομίζει πρὸς στιγμὴν ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸ Μέγα Δάσος τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Ἐπειτα βλέπει πτηνὰ ὠραῖα καὶ σπάνια, ἀπὸ τοῦ μεγαλύτερου μέχρι τοῦ μικροτέρου, ἀπὸ τῆς στρουθοκαμήλου, ἡ ὁποία περιφέρεται ἐλευθερὰ, μέχρι τῶν κολιβριῶν, τὰ ὁποῖα τερετίζουν εἰς τὸν μεγάλον ἐκεῖνον κλωβόν, μαζὶ μὲ τὰ χίλια ἄλλα, περὶ τοῦ δένδρου, τὸ ὁποῖον εἶνε στημένον εἰς τὴν μέσην. Ἐπειτα βλέπει τὰ θηρία: λύκους, πάνθηρας, ἄρκτους, τίγρεις καὶ λέοντας. Ὁ ἰσχυρὸς ἐκεῖνος σιδηρόφρακτος κλωβὸς τῶν λεόντων καὶ τῶν τίγρεων, εἶνε τὸ μεγαλύτερον τοῦ αἰσθάνεται κανεὶς μίαν φρικτῶσιν, ὅταν πλησιάσῃ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Βρῆμου. Ἀλλ' ἡ κεφαλή μὲ τὴν θαυμασίαν χαίτην, πού βλέπεις ἔξωθεν, εἶνε τὸσον ὠραία, καὶ οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ ἔχουν τὴν γαλήνην, — τοῦλάχιστον τὴν ὥραν πού τοὺς εἶδα ἐνῶ, — ὥστε ἀμέσως καθύστερ χάσεις καὶ νομίζεις ὅτι τὸ θηρίον εἶνε τὸσον ἡμερον, ὥστε εἰμφορεῖς νὰ το θωπεύσῃς. Τοῦτο δὲν συμβαίνει καὶ μὲ τὴν τίγριν, ἡ ὁποία ἐξαγριεῖται μόλις ἀντικρύσῃ ἄνθρωπον, καὶ ἀπὸ τὸν κλωβόν τῆς ἀκόμης, τρέπει εἰς φυγὴν τοὺς δειλοτέρους...

Ἐν γένει ἡ ἐπισκεψίς τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου εἶνε ἐνδιαφέρουσα, διασκεδαστικὴ καὶ διδασκτικὴ. Καμμία ζωολογία δὲν διδάσκει ὅσα ἡ ἐπισκεψίς αὐτή. Ἐπίσης κανὲν ταξιδεῖον, καμμία περιήγησις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ μὲ αὐτήν, διότι σὰς παρουσιάζει ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὅλων τῶν χωρῶν, ὅλων τῶν κλιμάτων τὰ διάφορα ζῷα: τὰς ἄρκτους τῶν πόλων π: χ: μαζὶ μὲ τοὺς πιθήκους τῶν τροπικῶν. Σὰς συμβουλεύω νὰ τὴν κάμνῃς τὸν ταχύτερον αὐτὴν τὴν ἐπισκεψίν, καὶ ὅσοι τὴν ἐκάμετε, νὰ τὴν ἐπαναλάβετε. Μὲ μίαν φορὰν, δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἰδῇ καὶ νὰ τὰπολαύσῃ

ὅλα. Ἐπειτα ὁ Κήπος μας καθημερινῶς πλουτίζεται, βελτιοῦται καὶ τελειοποιεῖται, καὶ εἰς κάθε ἐπίσκεψιν πάντοτε θὰ ἔχῃ κανεὶς νὰ ἰδῇ κάτι περισσότερον ἀπὸ τὴν προηγουμένην.

Νὰ τὸν ἐπισκεπτεσθε τὸν Ζωολογικὸν Κήπον, νὰ τὸν ἀγαπᾶτε, νὰ τὸν ὑποστηρίξετε. Εἶνε καὶ αὐτὸς ἐν ἐπιστημονικῶν ἰδρυμα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν περὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐνὸς τόπου.

Σὰς ἀσπάζουσι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς χορὸν μετρημισμένων.

— «Ε, δὲν βγάζεις τώρα αὐτὸ τὸ μύτο που ἐφόρεσες; Φθάνει πλέον...»

— «Ἦμεθα νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ μύτος αὐτὸς εἶνε φυσικὸς, καὶ δὲν ἔχω ἄλλον.

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμπουριστοῦ.

Ἐνός φαλακρὸς κύριος ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν Πίπην:

— Δὲν μου εἶς τώρα, τί ἤθες νὰ σπάσῃς ἀπὸ δὲν τὰ πράγματά που εἶνε μέσα εἰς αὐτὴν τὴν αἰθυσαν;

— Τὸ κεφάλι σας! ἀπαντᾷ ὁ Πίπης.

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ ὁμοσυνταγματάρχου.

ΔΙΔΑΚΤΟΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΧΩ ὑπ' ὄψει μου... μίαν, δύο, τρεῖς, τέσσαρας ἐπιστολάς τοῦ Ἀρχικαλαμπουριστοῦ [Ε] Δι' αὐτὴν τελευταίαν μάλιστα εἶνε συντεταγμένα ἐν εἰς ἐφημερίδας, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Ἀταβερῶν Ρόδου, μὲ ἀρβιδια, μὲ ἀνέκδοτα, πληροφορίας κτλ. κτλ. Μοῦ ἀρέσουν αἱ τοιοῦτοι εἰς δόξας ἐπιστολὴ καὶ μὲ διασκεδάζουν· ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶνε ὅτι, μάλιστα ὅταν σπρεῖθουν πολυλαί, περιέχουν τόσα θέματα καὶ τόσας ἐρωτήσεις, πού δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ εἰς ποῖαν νὰ πρωτοκαπηλώσω. Κ' ἐνῶ ὁ Ἀρχικαλαμπουριστὴς μοῦ γράφει τόσα ὠραῖα καὶ ἐνδιαφέροντα, ὁ ἀρκεστὴς ἡμερον... εἰς τὰ εὐτήματά του.

Πολὺ ὠρῖα ἀπαντᾷ ἡ Κελαϊδίστρα [ΕΕ] εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς Νεραΐδας τῶν Σπετσῶν. Λέγει ὅτι καὶ τώρα οἱ φίλοι μου εἶνε ἔξυπνοι, ἀλλὰ καταγίνονται περισσοτέρων εἰς τὰς μεταξὺ των γνωριμίας καὶ ἐξαντλοῦν τὸ πνεῦμά των εἰς τὰς ἐπιστολάς που ἀνταλλάσσουν. «Ὅταν μοῦ ἔστειλε τὸ πρῶτον γράμμα ἡ Αὔρα τῆς Κερκύρας — προσέθετε, — δὲν εἶχα τὸ νοῦ μου διὰ τὴν ἡμέρα καὶ τὴν νύκτα· μοῦ ἔκαμνε δέκα χιλιάδες ἐρωτήσεις κ' ἔπρεπε νὰ συλλογισθῶ πολὺ διὰ νὰ τῇ γράψω. Νὰ ἡ Αὔρα τῆς Κερκύρας δὲν εἶν' ἔξυπνη; ἀλλ' ἀνακατείνεται εἰς πολλὰ καὶ δὲν προφθάνει.» Βεβαίως, καὶ αὐτὸς εἶνε ἕνας λόγος σπουδαῖος.

Ἡ Μόρως [ΕΕ] ἀπορεῖ μ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ἐν ᾧ βραβεύονται εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, δὲν στέλλουν τὴν φωτογραφίαν των πρὸς δημοσίευσιν.

Αὐτὴ, ἂν ἐδραβεύετο, θὰ τὸ ἔκαμνε ἀμέσως, καὶ ὅχι δι' ἄλλον λόγον, — δὲν εἶνε καὶ πολὺ φιλόδοξος; — ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχῃ μίαν ἀκόμη ὠραίαν ἀνάμνησιν τῶν νεανικῶν τῆς χρόνων, ὅταν θὰ γηράσῃ. Καὶ φαντάζεται τὸν ἑαυτὸν τῆς γράει, μάλιστα, περικυκλωμένην ἀπὸ τὰ ἐγγόνια τῆς, νὰ ξεφυλλίσῃ παλαιούς μου τόμους, — οἱ ὁποῖοι ἴσως ἀκόμη δὲν ἐξεδόθησαν, — καὶ ἄλλοι νὰ βλέπῃ τὸ ὄνομά τῆς, ἄλλοι τὸ ψευδώνυμὸν τῆς, ἄλλοι τὴν εἰκόνα τῆς. . . ἀλήθεια, θὰ εἶνε μεγάλη εὐχαρίστησις! . . . Τὴν πλη-

ρορορίαν τῆς διὰ τὴν Α. τ. Κ. δὲν δημοσιεύω, διότι ὑποθέτω ὅτι εἶνε ἀργά.

Ἡ Κωπηλάτις Κόθρου, σχετικῶς μὲ τὴν παρατήρησιν τῆς Νεραΐδας τῶν Σπετσῶν, ἀπαντᾷ ὅτι ὁ κύριος λόγος τοῦ φαινομένου, εἶνε ἡ συγχρὴ ἀλλαγὴ τῶν ψευδωνύμων. Μόλις ἀρτίζει κανεὶς νὰ φαίνεται καὶ νὰ διακρίνεται, ἀλλάζει ψευδώνυμον, χάνεται καὶ τρέχει γύρῳ του. Πραγματικῶς, ἡ Νεραΐδα εἶχε τὸ ἴδιον ψευδώνυμον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, καὶ οὔτε τὴν ἡμέραν πού τῇ το εἶχαν μάθῃ.

Αἰγιεὺ [Ε] διὰ τὴν ὠρῖαν ἐπιστολήν σου, μὴ πιστεύῃς ὅμως πὲ γρουσουζιές, διότι αὐτὰ εἶνε προλήψεις. Χαίρω πολὺ πού ἔγινες τέλος πάντων καλὰ καὶ ἀπεράσεις; νὰ μου γράψῃς, ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ μου γράψῃς τακτικὰ ὅπως ἄλλοτε.

Ἐννόησα, Ἀσπρο Ποτικῆς δὲν ἀμφέβαλες περὶ τῆς θέας δυνάμεως, ὅταν μοῦ ἔγραψες διὰ τὰ θαύματα τῆς Παναγίας τῶν ἐξ Μαρμαρων, ἀλλ' ἀμφέβαλλες ἂν αὐτὰ τὰ θαύματα εἶνε ἀληθινὰ. Καὶ δι' αὐτὸ ζητεῖς τὴν γνώμην μου. Δυστυχῶς εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχω γνώμην, διότι δὲν τὰ εἶδα. Ἄν τὰ ἔβλεπα ἐκ τοῦ πλησίον, ἂν τὰ ἔβλεπα, τότε ἴσως θὰ ἤξευρα ἂν εἶνε θαύματα ἢ συμπαιγνία καὶ ἀπάτη.

Ἐννοῶ, ὅτι ἀπέθανεν ὁ πατέρας σας· μόνον ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σας τὸ μαρτυρῶ, καὶ σὰς στέλλω ἀργὰ τὰ συλλυπητήριά μου. — Δὲν εἶσθε ὑποχρεωμένοι νὰ λύετε ὅλας τὰς Ἀσκήσεις ὅσας εἰμφορεῖτε μόνον, ἀλλ' ὅσον περισσότερα, τόσον καλλίτερα.

Λοιπὸν τὴν ἐμάθαμεν ποῖα ἦτο ἡ ἄγνωστος ἐπισκέπτης τοῦ Γραφείου μου μὲ τὴν ἀνδοσίμην. Ἦτο ἀκριβῶς αὐτὴ πού ἐμαντεύσαμεν, δηλαδὴ ἡ Αὔρα τῆς Κερκύρας [ΕΕ] διὰ τὴν εὐφῶ ἐπιστολήν· ἀλλὰ μὲ τὴν διαφοράν ὅτι ἡ κυρία πού τὴν συνώδευε δὲν ἦτο ἡ μητέρα τῆς, ἀλλὰ ποῖα νομίζετε; . . . ἡ μητέρα τοῦ Λαλκιδέως Ἀμοκοντόρου [ΕΕ] ὁ ὁποῖος μοῦ τα γράφει εἰς μίαν ὠραϊκωτέραν ἐπιστολήν.

Τὰ ἔξῃς χαριτωμένα καὶ μετρίονα μοῦ γράφει ὁ Ἀγγεὸς τῆς Ἀγάπης [ΕΕ] μετὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ Κάμεν Δ' Ἀσὺλθα: «Πρὸς σιμὴν ἐνόμισα κ' ἐγὼ ὅτι ἔχω μέλλον συγγραφῆς· μεγάλο, ἀπὸ ταχυκώστα, σὲ κάθε ζήμια, δὲν κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γελῶ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπεδείχθη, — τί πεζότες! — ὅτι εἶμαι ἕνας κοινὸς χάχας καὶ τίποτε περισσότερον.» Καὶ καλὸς ἐπιστολόγράφος, τοῦλάχιστον!

Τῇ Παναγίᾳ ἐρωτᾷς καὶ σύ, Σεμνὴ Κόρη; Χρόνια πολλὰ. Ἡ ὑγεία ἡ ἀκμὴ, ἡ ὁρμή, ἡ ἐνότης, τὸ σπρίγος τῆς ζωῆς, εἶνε προτιμωτέρα ἀπὸ δὲν τὰ τέλματα καὶ δὲν τὰς δόξας. Διότι ἡ δόξα δὲν κάνει τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου φθονοῦμεν τοὺς ἐνδοξούς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ φθονοῦν τοὺς κοινούς, ὅταν δὲν ἔχουν μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν οἱ κοῖνοι.

Προκρίπτωσα Ἐλπίς, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς μεταφράσεώς σου, ἀλλὰ μ' ἐλύπησεν ἡ ἐπιστολή σου, διότι μ' ἐληρηφόρησεν ὅτι κατὰ τὰ τρία τέταρτα τοῦ χρόνου εἶσαι ἀμελαγχολικὴ καὶ λυπημένη. Διατί, παιδί μου; Αὐτὸ δὲν ταίριαζει εἰς τὴν ἡλικίαν σου. Ὅσα μου πῆς: ἡ μαμμὰ εἶνε ἀσθενής; καὶ ἔχω ἐπ' αὐτῇ τὸ σπῆτι. Δὲν εἶνε λόγος αὐτὸς ἡ μαμμὰ θὰ γίνῃ καλὰ, ἡ δὲ φροντίς τοῦ σπαιτοῦ δὲν εἶνε κανένα δυστύχημα.

Ἐως ἔδω σήμερον. Σωστὴ γραμματοπλημύρα — χάρις εἰς τὰς διακοπὰς, — καὶ ἡγαγέσθην νὰφίσω πολλὰ γράμματα διὰ τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χάρις εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Θεόλοισιν (Θ. Κ. Π.) Δωρητὴν Ὀρεινῶν (Π. Μ. καλὸς δὲ ἑλλ.) Κορινθιακὸν Ζέφυρον (Α. Μ. ὡς ἀδελφὸς συνδρο-

μητοῦ, μοῦ ὀρεῖται 1 δρ. διὰ τὸ ψευδώνυμον.) Τρελλότατο τῶν Ἀθηνῶν (Τ. Π. καὶ σύ ἐπίσης.) καὶ Ἐκάτην (Ι. Π.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορία: ὁ Δοξίας πληρορορεῖ τοὺς φίλους μου δι' ὀνομάζεται Ἡλίας Κ. Μεγαλόπουλος, διαμένων ἐν Πειραιεῖ, καὶ ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤλασε ψευδώνυμον — ὁ αὐτὸς δέχεται τὴν ὑπό τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους προταθεῖσαν ἀλληγογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του. — ἡ Κοραλία Μασσαὶ πληρορορεῖ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος ὅτι ὀνομάζεται Ἀσημουλά Κ. Μεγαλοπούλου καὶ διαμένει ἐν Πειραιεῖ. — ἡ Ρομαντικὴ Καρδιά ζητεῖ ἀλληγογραφίαν μὲ τὴν Συνηρητοῦ-λαρ καὶ Ἀλιδόνα. — ἡ Σαυθὴ Μαυρομμάτα ζητεῖ ἀλληγογραφίαν μὲ τὴν Κυματίζουσαν θάλασσαν καὶ Ἀνοϊετικὴν Βραδυάν. — ὁ Ἀρχικαλαμπουριστὴς πληρορορεῖ τὸν Ἀγγεὸν τῆς Ἀγάπης ὅτι καὶ μὲ τὰ ηλεκτρικὰ κρουσθῶν καὶ γίνεται ἂν. . . (ὅχι, ὅχι, δὲν το λέγω, διότι αὐτὰ εἶνε ἐπικίνδυνον πράγματα· εἰμφορεῖ κανεὶς τρελλὸς νὰ τα πάρῃ τοῖς μετρητοῖς καὶ νὰ τὰ κάμῃ καὶ ἀλλοιμονόν του, εἴλο ποῦ θὰ φάγῃ!) — ἡ Κελαϊδίστρα ἐρωτᾷ τί γίνεται ἡ Φιλόμοσος Λαλκιδὴς καὶ ἐὰν ἐπεχείρησε τὸ ταξιδεῖόν της. — τὸ Φουγάρο τῆς Εὐγενείας χαιρετᾷ τὸν Λευκὸν Κρίνον καὶ τὸ ἐρωτᾷ ἂν εἶδε τὴν Τράταν τοῦ Ἑυρί-πον εἰς Λαμίας. — ἡ Μόρως δέχεται τὴν ὑπό τῆς Μαύρης Προσωπιδόρου προταθεῖσαν ἀλληγογραφίαν, ἀλλὰ μετὰ τὸν Σεπτέμβριον, ὅταν θὰ ἐπανεῖλθῃ ἐκ τῆς ἐξοχῆς. — τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα χαιρετᾷ τὸν Κόλπον τῆς Ἀτταλείας καὶ τὴν Παιδικὴν Χαράν, καὶ τοὺς πληρορορεῖ ὅτι τοὺς ἐμάντευσεν. — ἡ Δάλια χαιρετᾷ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος καὶ τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα, τὸ ὁποῖον ἐρωτᾷ ἂν θὰ κάμῃ κανένα ταξιδεῖον ὡς τὴν πατρίδα του. — τὸ Σηλαιοῦ Δοξαπατῆρ χαιρετᾷ τὴν Τράταν τοῦ Ἑυρίπου καὶ τὴν πληρορορεῖ ὅτι ἡ μουσικὴ προοδεύει, ἀλλὰ περισσότερον καταγίνεται: εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς Σιωπηλῆς Νυκτός, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφανέρωσεν ἡδὲ τὸ ἴδιόν του διὰ τῶν Μ. Μ. — τὸ Σερο-παντὴν ἐρωτᾷ τὴν Νεραΐδαν τῶν Σπετσῶν διατί δὲν φαίνεται πλέον εἰς τὸ Φάληρον ὅπου ἦτο τόσον τακτικὴ, τὴν δὲ Πειραικὴ Νύκτα ἂν εἶνε συγγενὴς τῆς Πειραικῆς Αὔρας.

Ὁ Νυκτοκόρα εὐχαρίστησε τὴν Ἀμαρύντιδα, ἀλλὰ μόνον διὰ δευτέρας ἀνταλλαγῆς Μ. Μ. δύναται νὰ τὴ φανέρωσιν τὸν ὄνομά του. (ἀλλ' δὲν ἐπιτρέπεται δευτέρᾳ ἀνταλλαγῇ μὲ τὸ ἴδιον πρόσωπον.) — ὁ Πίθηκος τοῦ Βορέου ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Δουαίσεως τῶν Σαλόνων. — ἡ Κωπηλάτις Κόθρου συγκαίρει τὸν Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου διὰ τὸ βραβεῖόν του, καὶ εὐχαρίστωσε δέχεται τὸ αὐγὸν τοῦ ἀετοῦ ὥστε ἂς τῇ το στείλῃ διὰ τοῦ Γραφείου μου καὶ τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάρος της. — ὁ Κονασιμόδος δέχεται τὴν ὑπό τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους προταθεῖσαν ἀλληγογραφίαν καὶ περιμένει ἐπιστολήν του. — ἡ Ἐσμεράλδα δέχεται τὴν ὑπό τῆς Ρομαντικῆς Καρδίας προταθεῖσαν ἀλληγογραφίαν καὶ περιμένει ἐπιστολήν της. — εἶνε πολὺ θυμωμένη μὲ τὴν Αὔραν τῆς Κερκύρας πού δὲν ἔπαιξε νὰ τὴν ἰδῇ, ἀλλ' ἐν τούτοις τὴν ἀσπάζεται. — ὁ Ρωμαῖος Κικέρων ἀντιχαιρετᾷ τὴν Ἐσμεράλδαν καὶ τὴν πληρορορεῖ ὅτι ἔκαθε ὁριστικῶς πλέον τὸν ὄνομά της καὶ ὅχι ὅπως τὴν ἀλλήν φορὰν τὴν δὲ Ὀρεινὸν Πύργον πληρορορεῖ, ὅτι τῆς μετέδωκεν ἐσφαλμένους τὸν ὄνομά του. — ἡ Αὔρα τοῦ Ἡλίου ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἀλληγογραφίαν μὲ τὴν Κωπηλάτιδα Κόθρου. — τὸ Λευκὸν Κρίνον ἀσπάζεται τὴν Διονυσιάδα Πηγήν καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἐὰν σέβεται ὁ περὶ φημὸς ἐκείνους κοῖνος; — ἡ Ἀμαρύντις ἀντιχαιρετᾷ τὸν Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων καὶ ζητεῖ τὸν ὄνομά του δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστι-

κῶν. — ἡ Ζουλέικα ἀντασπάζεται τὴν Ἑλληνοπούλαν. — ἡ Ἐκάτη προσφέρει αἶαν ὅταν σοκολάτα εἰς ὅποιον θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ πρῶτος ποῖα εἶνε καὶ θὰ μοῦ το γράψῃ. — ἡ Ἀεροναυτοπούλα ἐρωτᾷ τὸν Λαλὸν Διὰβολον, ἂν ἔλαβε τὰ ἐξ δελτία, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔχει στείλῃ πρὸ πολλοῦ. — ἡ Ροδόχρουν Μηλέα ἀσπάζεται τὴν Ἀνθοῦσαν Νεότητα. — τὸ πτωχὸν παιδίον τῶν Πατρῶν εὐχαρίσκει θερμῶς τὴν Νεαράν Ἐπαύρην διὰ τὴν εὐγενὴ τῆς προσορὰν. — ἡ Πάνα-Λούλα ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Πειραικῆς Αὔρας, τοῦ Κορινθιακοῦ Κῆματος καὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς Πειραικῆς Νυκτός δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — τὸ Ἀρθὸς Ἀνθῶν ἀσπάζεται τὴν Ἀνοϊετικὴν Βραδυάν καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς περᾷ εἰς τὴν Ἀνδρόν. — ὁ Σίρ-Λά-Φαλονὰζ συγκαίρει τὸν Λευκὸν Κρίνον διὰ τὸν μουσικὸν τάλαντόν του καὶ τὴν Κωπηλάτιδα Κόθρου διὰ τὸ ὠραῖον τετραδῖον ἀντιχαιρετᾷ δὲ τὴν Ροδίαν Κυρηγέτιδα. — ὁ Ἀγγεὸς τῆς Ἀγάπης πληρορορεῖ τὴν Σκόρην τῶν Ἀθηνῶν ὅτι ἔμαθε τὸν ὄνομά της, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶνε ἐντελὲς ἄγνωστον. Ἄρα τὸν ἐκλαμβάνει ἄλλον ἀντ' ἄλλου. — τὸ Κόκκινον Καπελάκι πληρορορεῖ τὸν Μέλανα Ἀδάμαντα ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμφορεῖ νὰ φανέρωσιν τὸν ὄνομά του. Ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Ἀλεξικεραινοῦ καὶ ἀντασπάζεται τὴν Ἀνθοῦσαν Μαργαριτῶν καὶ Σεριτενυμένην Σινωπίδα.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Πλαγίτης Ἀφροδίτη μὲ τὸν Ἀθθακοῦμ, Πλοῖον τοῦ Δοννάδεως, Ἰτέαν, Ἐσμεράλδαν καὶ Κιουκινορίστην. — ἡ Σαυθὴ Μαυρομμάτα μὲ τὴν Κόρην τῶν Ἀλπεων, Ἐρημον Σαχάραν, Αὔραν τῆς Κερκύρας, Μελαγχροῖν-νην Νησιωτοπούλαν καὶ Παρισινὸν Ἀριστοκράτην. — τὸ Μαύρο Σύννεγον μὲ τὸ Κόκκινον Καπελάκι, ἡ Κόρη τοῦ Στρυμῶνος μὲ τὴν Ἀριστοκράτιδα Ρομαίτιδα, Μόνωτον, Κονασιμόδον, Δεσποινίδα Παρακράτην καὶ Μικρὰν Βιολίστριαν. — ἡ Ἀθῶα Καρδιά μὲ τὸν Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων, Πράσινο Λαβῆρι, Ταπεινὸν Ἴον, Ἐλ

Θάλασσα με την Μόνοισιν, Συμμεριωτάκι, Μολών Λαβέ και Θεσσαλικήν 'Ακτίνα. — ο Βίτωρ Ούγγρος με τον Ρακουσλλέκτην των Παρισίων, 'Εκατόγχερα και Πίθηκον του Βερνέου — το 'Ερμύριον Νέφος με την Ξανθήν Βωόπιδα και Φωσφορίζουσα Θάλασσαν — ή Αμαρυλλίς με το Σμαράγδιον Περιδέραιον, 'Εφραίμ Κόρη, Σύρ-Λα-Φαλουά, Χαλκιδέα Λιμοκοτόρον και Μαρίδαν του Εύριπου — ο Νοσταλγός 'Ελλην με την 'Απτερον Νικην, Καλώς 'Ωρισε, Σημαίαν της 'Αγίας Ιούρας, 'Εξόριστον 'Ελληνα και Οιδιπόδα Γόρνον — το Λουδοδί της Καρδιάς με τον Περιηγητήν, Κελαιδίστραν, Καρμιπαμπάν, Ρόδιον 'Ιππότην και Πορτοκονήσι Κερκύρας — ή Διονυσία Πηγή με την 'Αγνήν Φιλίαν, Γλυκύλαδον 'Όνον, 'Αγαπημένην 'Αδελφούλαν, Ψάνα-Λούλαν και 'Αγρό Μενεξεδάκι

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις προς τους φίλους της: 'Εσμεράλδαν (κατά τον 'Οδηγόν, τάδελλα πιηρόνου, 1 δρ. όταν λαμβάνουν Ψευδώνυμον) Καλλικρατίδαν Γ. Λάσκαριν (φαντάζομαι τί ξεσπάθωμα θα κίμης εις την νέαν διαμονήν!) Καρδιογνώστην (έστείλα αι λύσεις δεκατά) Ρομαντικήν Καρδίαν (έγινε καλή ή αδελφή σου;) Φουγάρο της Εύγενίας ([ΕΕ] βεβαίως, ή πατρίς είναι αγαπητή, όπως πάντοτε φαίνεται ωραιότερα) Γ. Τορνάρην (αι "Αθηναίκαί 'Επιστολάς, αι ύποψαι, ως λέγεις, έχουν ξετρελλάνη δια τα παιδιά, δέν γράφουν τίποτε περί Σύρου, διότι περιορίζονται συνήθως εις τ'άθηναϊκά) Κορινθιακόν Κῆμα (ή πένη σαματά διὰ την επιστολήν, άλλ' όχι, βλέπω, και διὰ τους σίχους φαίνεται ότι ή ζέση δέν βλάπτει την έμπνευσιν) Δάλιαν (έχεις εξαδέλφια που τρελλαινούνται διὰ το φύλλον μου και δέν τα ένεγραψες ακόμη; με τί κάθεται λοιπόν; έγέλασα με την άστέϊαν περιπέτειαν) Ε. Μ. Μεγαλιτσιάνον (ευχαριστώ διὰ τας ώραιας κάρτας) Δρῆν τοῦ Παρλασοῦ, Σπηλαιοῦ Δοξαπατηῖ, Σερπαντέρ (α, όχι, εγώ πάντοτε αναγινώσκω με ευχαρίστησιν τας επιστολάς των φίλων μου, όσον πολυαί και αν είναι, μη κρίνης από τον έαυτόν σου ποῦ σε βαρύνουν τρεῖς επιστολαί, διότι είσαι άσυνειθιστή, εγώ είμαι συνειθισμένη) Παιδικήν Χαράν, (περιμένω) Τρεμοσθῶρον 'Αστέρι (ή φωτογραφία σου έλήφθη) Πίθηκον τοῦ Βορνεῖου (πολύ ενδιαφέρουσα ή όφίχησί σου) Κουασιμόδον (όχι, να εκλέγης άλλο ψευδώνυμον, σε παρακαλώ) Κ. Σ. Βιδόπουλον (έλαβον! Αὔραν τοῦ Πηλίου, Δευκρόν Κρήνον ([Ε] αὐτά διὰ τοῦ; 'Αγγλους τα γράφουν οι Γάλλοι, όπως με τα πιστεύεις και πολύ, το Π. Πνεῦμα καλόν και θα δημοσιευθῇ) 'Αμαρυλλίδα (δέν πιστεύω, διότι ή επιστολή ή του έπεσεν εις την θίλασσαν, κ' έτσι δέν ή την έδίδασκε κανείς, χαίρω ποῦ έγνωρίσθης με τόσας φίλας μου) Θεόν της Θαλάσσης (έστειλα δι,τι εζήτησες, μα γι'αὐτό βλέπεις, έδιωξαν άρον-άρον τον κύρ Βαλεντίνον από το Κερκόζ, έχει δέ να πάθης ιστορίες...) Ρόδιον Δόκιμον, Κόρην τοῦ Μοριῶ (έστειλα φίλησέ μου την αδελφούλαν σου, θα είπω εις την Νεράϊδαν εῶν Σπετσῶν ότι έλυπήθηκες πολύ ποῦ έπέρασεν από την πόλιν σας και δέν την είδες) Κόκκυρα των Τεμπῶν ([ΕΕ] διὰ την ώραιαν επιστολήν, πολύ συγκινητικόν το έλεγείον ή περί ής μ'έρωτας δέν είναι συνδρομήτρια) Πειραικόν 'Αστέρα (έστειλα δέν πειράζει, άναπληρώνεις εις το μέλλον την έλλειψίν σου) Ψάνα-Λούλαν ([ΕΕ] να σου ζήτη ή αδελφούλα, πρέπει να ευχαριστῇς καθημερινῶς τον Θεόν διὰ την σωτηρίαν της μητέρας, διότι πραγματικῶς μέγαν κίνδυνον διέτρεξε) Γλυκεῖαν Αὔρην (έ, δέν είναι άνάγκη να μου ειπῇς πόσον σ' ευχαρίστησε το ταξίδι σου, το φαντάζομαι, άφ' οὔ επανεῖδες τους γονεῖς σου ύστερ' από πέντε έτη!) 'Αρθος 'Αρθέον, 'Εσπερίαν Αὔραν (την έστειλα) Θερινήν Βροχήν (αμ δέν τα είπε

και ο κ. Φαίδων;) Κυματίζουσαν Θάλασσαν ([ΕΕ] διὰ την περιγραφήν της "καθόδου των τριών σάρων εις Φίληρον") 'Αγρό Περιστερίκι ([ΕΕ] και συ τα περιγράφεις, ώραϊα) Κονφιοκεφαλάκη (αλήθεια, να ύπνος με φορά! αλλά πρέπει να μου γράφης συχνότερα) Κόκκινον Καπελάκι (χαίρω ποῦ έγινε καλή) 'Αστέρα της 'Ανατολής (ναί) Γυμνάσιον Λίου (ποῦ τόπος διὰ πληροφορίας περί λήψεως και καθυστέρήσεως δελταρίων! αὐτάς πρέπει να τας διαβιβάζετε άπ' ευθείας, διὰ δελταρίου, άφ' οὔ γνωρίζετε την διεύθυνσιν, μη βλέπετε ποῦ δημοσιεύω κάποτε τοιαύτας, διότι πρόκειται περί επιστολῶν ή δελταρίων διαβιθασθέντων διὰ τοῦ γραφείου μου) Μελεχρῶν 'Ακτίνα, κτλ. κτλ.

Εἰς όσας επιστολάς έλαβα μετὰ την 1 Αυγούστου θάπαντήσω εις το προτεχέ.

ΤΟΜΟΙ

"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οι έξής: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) προς δρχ. 1 έκατος διὰ τους έν 'Αθήναις, προς δρχ. 1,10 διὰ τας 'Επαρχίας, και προς φράγκον χρυσούν 1 διὰ το 'Εξωτερικόν

ΤΟΜΟΙ 8 (οι έξής: 1.3.8.9.12.13.14.24) προς φρ. 2,50 έκατος.

ΤΟΥΟΣ 1 (ό 10ος πλησιάζων να εξαπληθύν) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (από τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: των έτών 1894, 1895, 1896, 1897, και 1898, ών έκατος τιμάται. 'Αδελτος φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.

ΤΟΜΟΙ 3: των έτών 1899, 1900 και 1901, ών έκατος τιμάται: 'Αδελτος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ανά δύο εύρίσκονται και οι τόμοι της Δ'. περιόδου της: "Διαπλάσεως". Επί της σημειούμενης δέ ανωτέρω τιμῆς αὐτῶν ως άδελτων, προστίθενται και φρ. 3 διὰ το δέσιμον έλάστης δυάδος τόμου.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερής, με τα περιεχόμενα έκάστου τόμου της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης αὐτής, στέλλεται προς πάντα αίτούντα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατά μέχρι της 28 Σεπτεμβρίου.

χαίτης των λύσεων, επί του όποιου δέον να γραφῶνται τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐπ' τῷ γραφείῳ μας εις φακέλλους, ών έκάστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1

362. Λεξιγριφος.

Τὴν οὐρὰν ἐνός πουλιῦ
"Αν μακρὺν μ' ἔνα γράμμα.
Τὸνομα ἐνός νησιῦ
Σχηματίζει ἐν τῷ ἅμα.

Ἑστία ὑπὸ Γεωργ. J. Κουτ.

363. Συλλαβογριφος.

"Εν γράμμα, φθόγγον μουσικῆς
Κι' ἀντωνυμίαν ἀν ἐνώσης.
Τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν,
Λύτα, εὐθὺς θά φανερωσῇ.

Ἑστία ὑπὸ της Ἑλληνικῆς Βουλῆς.

364. Τονόγριφος.

Σὲ ποτίζω, σὲ δροσίζω.
"Αν ὡς ἔχω με ἀρίστη.

Καὶ χωρὶς ἔστην Αἰτωλία
Εἶμαι, ἂν με δευτονίσῃς.

Ἑστία ὑπὸ της Ἑκκλῆσιδος.

365. Πυραμίδς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πρόθεσιν
+ * = Σύνδεσμος
* * + * * = Νῆσος
* * * + * * * = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Μακτίου.

366. Ἀστήρ.

* * * * * Νάντικατασταθῶν οἱ
* * * * * ἀστέρισκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε
* * * * * νάναγινωσκται: Καθέτως πόλις ἑλληνικῇ,
* * * * * ὀριζοντίως θαλασσινόν διαγωνίως δὲ δύο κη-
* * * * * ποὶ ἑλληνικοί.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Κράθιος.

367. Μωσαϊκόν.

Συμφώνησαν ἡ Ὁρνίθα, ὁ Τέτιξ, τὸ Σκυλάκι.
Κι' ὁ Κέραλος μ' ἔνα μικρὸ κι' ὠραῖο Σταυρί-
[δῆκι]

Γιὰ νὰ σου δώσουν γράμματα νὰ κάμῃς μ' εὐ-
[κολία]

"Ενα μεγάλο ποταμό, ποῦ βρέχει τὴ Ρωσσία.
Ἑστία ὑπὸ τοῦ Νεοτόπου.

368. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 = Ἐπίθετον κοινόν
2 7 6 10 = Νῆσος
3 1 8 5 = Οἰκιακὸν ἐπιπλόν
4 3 7 = Θεά
5 4 7 = Θεά
6 7 8 9 10 = Φωτίζει
7 8 5 4 = Ἀνθρωπος
8 7 1 10 = Ταξειδεύει
9 1 4 7 8 9 10 = Ἀπειρον
10 9 10 = Ἀντωνυμία.

Ἑστία ὑπὸ της Πενθοῦσης Καρδίας.

369. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ ἐνός και τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος,
ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις, σχηματίζετε πέντε
λέξεις ἐκ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ σειρά δύ-
ναται νὰ μεταβληθῇ:

γ π λ - γ π - κ θ - τ λ ρ - ρ τ ρ μ
Ἑστία ὑπὸ Κορ. Ἀλ. Ηλιάδου

370. Φωνηεντόλιπον.

μς - μς - * * * - πλξ

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Μολῶν Λαζι.

371. Γριφος.

ο δω
ο ο δω δω
ο ο δω δω
ο κλ' 1 ο δω ηρ
ο ο δω ξέν δω ζος.
ο ο δω δω
ο δω δω

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Φιλοπαίτιδος.

ΔΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 28.

247. (Ἡ λύσις της Μαθητικῆς Βικόνος εις την 'Αλληλογραφίαν τοῦ προσεχούς φύλλου.) — 248. Ζαχαρία: (ζάχαρι, άς.) — 249. Τῆνος, Ρῆνος. — 250. "Εντος, ἔκτος. — 251. Ἡ γλώσσα — 252. ΒΥΡΩΝ 253. "Ομοιος ὁμοίῳ αἰετ πελάγει. (Δαμβάνομεν ἐξ ἀρχῆς ἑνα-ένα γράμμα κατὰ σειράν, μετὸ ὑποκάτωθέν του) — 254. Ὁ ἀδελφός. — 255. Νόε: και τότε πράττε. — 256. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν γραμμάτων Ο, Ν, σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς: ΕΔΔΑΣ ("Εγγονος, Δεῖον, Αἶνος, "Ανδρος, Στόμιον). — 257. "Οποῖος κυνηγᾷ πολλοὺς λαγούς, δέν πιάνει κανένα. — 258. Ἡ Λοῖα εἶπε ἡπειρος (ἴα, σοί, αἰε, νέοι, πῦρ, ὤς.)